

Не посмей дори да и загатне
Къде е тя, какво съсъ нея стана, —
И само я тешаха съсъ измами,
Че някоя си н'амъ-къде си ужъ
Детето е прибрала на кърма,
Докато се отъ болестъ тя продигне.
Кой би ѝ казалъ и какво — на майка
При смъртъ, за рожба мъртвородна.

Събрани бяха привечеръ веднъжъ
Съседките при болната родилка
И нея те — за време укротена
Отъ огницата — съсъ поволни думи
Разтушваха. А тъкмо се и Бойко
Тогасъ завърна въ къщи. Предъ вратата
Той, безъ да иска, се въспре и вслуша
Въвъ гóвора що идеше отътре.
И чу той ясно думи на жена си:
«Подлъзнахъ се изъ стълбата, а то
Не му бе време... подиръ месецъ, два...
Нало било му писано... Понесохъ
По стълба менци, и н'амъ какъ съсъ тяхъ
На подплесъ стъпихъ — та на двора чакъ...
Ехъ, божичко, па нея нощъ!» И нищо
Не чу нататъкъ Бойко. Спре се той
И нещо каточе се вби въ душа му,
Зави му паметъ и сърцето стисна
Като приклещенъ пръстъ между врати.
Какво бе туй? Съ лъжовни думи тя
Закриля тоя който младостъта ѝ
Почерни, който първата си рожба
Уби?! Не е ли туй на сънь? Съ какво ли
За нея той е драгъ, та го закриля
Предъ хората?! —

И цяла нощъ се той
По двори лута, сякашъ тия думи
Въ душата му откриха пропастъта